

Olor de fang d'Arbas

Estic netejant la granota a la banyera del meu petit pis i m'envaeix una olor a fang molt característica. Amb aquest aroma de fang d'Arbas diferent a cap altra olor de fang, inevitablement em vénen al cap tots els esdeveniments dels últims dies.

Tot va començar el dilluns passat: anant cap a Barcelona rebo la trucada de l'Eva una amiga de Vilaseca. Després de posar-nos al dia em pregunta: - Escolta'm, tens pont? - Sí, li contesto - Podríem anar a Arbas a fer *espeleo* - Em sembla perfecte.

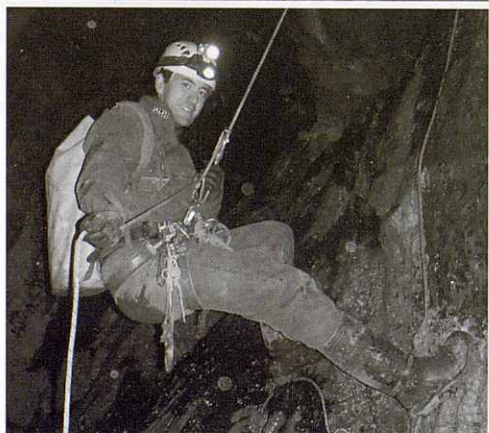
Arbas és una petita població francesa situada a l'Alta Garona, d'un clima extremadament humit. És coneguda en termes espeleològics pel sistema Felix Trombe, una joia de la naturalesa. Es tracta d'una cavitat amb 44 boques conegudes, quasi 1000 m de desnivell i més de 100 km de galeries topografiades. Tot un *grouyer*, el paradís somiat per un espeleòleg, 100% aventura.

Tot seguit comencem a cercar gent qualificada per assolir el repte que ens hem plantejat, Trou des Hérétiques-Cominges. Es tracta d'una travessa que vaig fer fa uns quants anys i em va agradar molt, potser una mica ambiciós atès el meu estat físic actual, però la crec assolible. Fem trucades de telèfon per aconseguir participants i informació actualitzada. El dimarts ja som l'Eva, dos amics d'Alacant: Vicente i Ernesto, i jo. Malauradament el primer no té pont. El dimecres s'apunta en Marc, company també del GIEG, en total som quatre. Per la meua part, aconse-

gueixo informació precisa a través d'uns amics sabadellencs i també del fons de biblioteca de "l'Agrupació". Necessitarem doncs dos cotxes, un per a la boca d'accés situada a 1302 msnm. i un altre per situar-lo prop del poble d'Arbas, a uns 400 msnm.

El dissabte però comencen els problemes, que a totes les bones històries d'aventures n'hi ha d'haver. Ni l'Eva ni el seu marit contesten al telèfon, només sabem que ella no es troba bé i que no pot venir. L'Ernesto, que ve d'Elx ja és al tren i s'ha de reunir amb ells a Tarragona a les 18 h. Aleshores les sospites es fan realitat, l'Eva ha caigut de l'expedició i amb ella el seu cotxe, imprescindible per fer la travessa, la seva corda i l'allotjament, del qual era responsable. Per un moment tot trontolla. De seguida calculem les opcions que tenim. Podem aconseguir més cordes, gràcies a un altre amic, escurçar la integral i sortir per un altra boca, en aquest cas un avenc que hauríem instal·lat anteriorment. També ens tocarà treballar més als components del grup, Marc, Ernesto i jo. Farem Hérétiques-Pont de Gerbau.

És diumenge ben d'hora quan sortim del pavelló. Arribem a Fougaron, on tenim l'allotjament, a les 13 h. Sembla que la reserva feta per la nostra companya encara es conserva, havíem de ser-hi la nit abans. L'alberg, regentat per una dona molt vella, és del 1899 sense reformar i amb els mobles originals, infectat pels insectes, però el tracte és molt familiar i sobre tot sensible als bojos horaris dels espeleòlegs.

A l'esquerra, a dalt l'Ernesto, a baix en Marc. A la dreta en Nico.

De seguida marxem cap al poble de Labaderque on trobem per casualitat els membres de l'espeleo-socors francès, que es troben fent un curs a l'alberg La Paloumère. Els expliquem les nostres intencions de la travessa que anem a realitzar i ells ens aconsellen posar-nos en contacte amb un altre grup de catalans que és per la zona. Malauradament és impossible coincidir amb ells. Animats marxem a instal·lar la cavitat de sortida. Excepte el pou d'entrada, curiosament el més llarg, ho trobem tot instal·lat. Ràpidament sortim i l'ambient ha canviat, plou i fa boira, gairebé no veiem el camí. S'ha de dir que el bosc de faig és molt espès i la negra nit angoixa els nos-